

## ԼԺՈՎԻՑ ՇՄՈՒՆԵՐ.

Մենակ չէ վարումս ու մենակ ցանում

Ժիր աշխատասէր Հայ երկրագործը,

Եւ ո՛չ էլ մենակ է նա կատարում

Իւր անտանելի ու զժուար գործը:

Թէ ամբողջ օրը արեւի տակին

Տաք ջուր խմելով երկիր է հերկում,

Նորա խեղճ կինն էլ ամեն հոգ վզին՝

Յանելու համար ցորեն է մաքրում:

Թէ մարդը հնձում, խրճներ է կապում,

Կալի մէջ բերում գոմէշ եղներով,

Կինն էլ նորանից պակաս չէ գործում

Զարաշար տանջվում բորիկ սաներով:

Քնժիթ բամբակ էլ թէւ նա ցանէ,

Շատ յոյսեր նոցա վերայ դնելով,

Այն էլ խեղճ կինը պէտք է քաղհանէ՝

Քաղցած ու ծարաւ փոշում խեղդուելով:

Մարդը իւր կնոջ, կինը իւր մարդին՝

Աշխոյժ են տալիս ու ոգևորում,

Եւ ամբոյն իւրեանց ժողոված արմօին՝

Զմեռ ժամանակ հանգիստ վայելում:

Գրաշար Ներսէս Տէր Աւետիքեանց.